Vicent Andrés Estellés, Salvador Espriu i Rosselló-Porcel creen la Planeta de la poesia

Pau Alabajos ret homenatge al poeta valencià i Sebastià Alzamora presenta la seva novel·la "Dos amics de vint anys"

Pau Alabajos, durant la seva lectura de versos de Vicent Andrés Estellés.

GIRONA | A.S.

Vicent Andrés Estellés, Salvador Espriu i Bartomeu Rosselló-Porcel. Un trident que hauria fitxat qualsevol equip de poesia catalana, deixant enrere de ben segur el preu de Gareth Bale. Però no van jugar mai junts... fins ahir, anys després de la seva mort. La sala La planeta va acollir durant la tarda i el vespre d'ahir -en el que s'emmarcava com un dels actes previs al lliurament, avui, del Premi Casero- l'homenatge de Pau Alabajos a Vicent Andrés Estellés en el vintè aniversari de la seva mort, amb l'espectacle-disc "Pau Alabajos diu Mural del País Valencià". Acompanyat només d'un un piano, amb musica de Chopin, Beethoven i Schubert, Alabajos va recitar una quinzena de poemes del poeta de Burjassot. El Mural, inspirat en el Canto General de Neruda, repassava moments socials i polítics rellevants de la història recent. Bona combinació, i és que si ja és sabut que Neruda conreava la poesia amorosa amb la social, Estellés era també capaç d'escriure "no hi havia a València dos amants com nosaltres/ feroçment ens amàvem del matí a la nit", però també "Allò que val és la consciència / de no ser res sino s'és poble./ I tu, greument, has escollit. /Després del teu silenci estricte,/camines decididament".

Poc després Sebastià Alzamora va presentar la novel·la "Dos amics de vint anys" basada en la història real de Salvador Espriu i Bartomeu Roselló-Porcel. Durant la presentació hi va haver així mateix una lectura de poemes de tots dos, així com una xerrada de l'autor.

Salvador Espriu era burgès, introvertit, sarcàstic. Bartomeu Rosselló-Pòrcel, d'origen humil, era exaltat, un punt insolent. Tots dos, oposats, van forjar una relació de converses inacabables i admiració des que es van creuar el 1930 a la universitat. La celebració de l'any Espriu i el més discret centenari de Rosselló-Pòrcel emmarquen l'aparició de la novel·la de Sebastià Alzamora.

El llibre retrata el viatge de 1933 promogut per la República, en el qual naveguen a bord del creuer Ciutat de Cadis els dos amics al costat d'intel·lectuals com Julián Marías i Guillermo Díaz-Plaja i dues noies a les quals els unia un adolescent flirteig: Amalia Tineo i Mercè Muntanyola. El llibre no és un text biogràfic, sinó "una celebració de la joventut, de l'amistat, del goig de viure i de la literatura com plaer i explosió vital", matisa Alzamora. Per

qüestions de dones, però, sobretot ideològiques, els dos amics acaben distanciant-se. El 1938, Rosselló-Pòrcel, amb 24 anys, morirà de tuberculosi, sol. Espriu, que vetllarà el seu cos, no es perdonarà no haver-lo acompanyat en el seu final.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2013/10/30/vicent-andres-estelles-salvador-espriu/641398.html?utm_source=rss